KAPITOLA 4

NEŽ SE OTOČÍM, jako první mě napadne, že si to vlastně zasloužím.

Za to, že jsem se v pátek v noci vydala tak daleko na jih od Propasti, před čímž mě James varoval. Za to, že jsem zmeškala Pennyinu oslavu. Za to, že jsem tím, kým jsem.

Druhá je myšlenka, že jsem měla pravdu. Tušila jsem, že mě někdo při zabíjení démona v metru sledoval.

A jako třetí přijde úleva. Tentokrát si mě kořist našla sama. A to přesně taková, jakou potřebuju.

Vytáhnu jednu a půl dýky zpod koktejlek, prokřupnu si krk a prudce se obrátím.

První úder míří přímo na jeho srdce. Přiznávám, že mě ohromí, když dýku holou rukou odrazí a ani nehlesne. Druhá rána cílí na jeho hrdlo. Když se bleskově skrčí, už jsem bez dechu. To není dobré.

Takhle daleko od Propasti je vzduch teplejší a dusnější, jako bych se řítila přímo do pekel. Těžkne mi v plicích a po čele mi stéká pot. Muž je zahalený stínem a nevidím mu do očí, ale z jeho pohybů je jasné, že bojuju s démonem.

Boční ulička je prázdná. Žádná auta, žádné domy. Jen skladiště, zabedněné výlohy a jedna zchátralá bytovka. Ticho tu narušuje pouze dunění hudby z Deliria o pár ulic jižněji. Nadechnu se, zaútočím a démon s naprostou lehkostí uhne.

Teprve když vstoupí do světla pouliční lampy, můžu si ho pořádně prohlédnout. Trvá jenom milisekundu – lovecký instinkt se znovu přihlásí o slovo –, než si všimnu jeho zátylku. Zpod kudrnatých vlasů mu vykukuje stará jizva spálené kůže. Cejch. Sedmicípá hvězda s rohy.

Démon Líhně.

A přesto to není ledový strach, který mi projede tělem, co mi vyrazí vzduch z plic.

Tenhle chlap – vrcholový predátor patřící k druhu, který mi zabil tátu – je *překrásný*.

Tak, až to bolí. Vypadá jako herci stvoření pro historické role. Jeho krása je nadčasová. Zvlněné hnědé vlasy, vysoké lícní kosti, ostře řezaná brada jako z pohádky o zloduších. A pronikavé modré oči v barvě bezhvězdného soumraku.

Sleduje, jak na něj zírám, a já přemýšlím, jestli mě někdy někdo takhle přitahoval… Nebo jestli mě snad v Pavučině zdrogovali. Co to přimíchali do té zelené margarity? Jako dcera jedné z nejvlivnějších osob ve městě jsem se účastnila dost nabubřelých akcí, abych poznala slušnou řádku pohledných chlapů. Ale tenhle týpek je úplně jiná liga.

Samozřejmě že je, pomyslím si. Ze stejného důvodu, proč ho nedokážu zasáhnout. Je to démon Líhně. Nádherný démon Líhně, který na mě civí, jako by se nemohl dočkat, až si dá moji duši k večeři.

Měla bych vzít nohy na ramena. Bojovat s členem Líhně je nejspíš marné. Jenže s vědomím, že se volně pohybuje po městě, prostě neusnu. A upřímně řečeno, neusnu ani tehdy, pokud dneska někoho nezabiju. Eónská krvežíznivost v celé své kráse, dámy a pánové.

Znovu vyrazím vpřed s dýkami v rukou a myslím na tátu a muže, kteří ho zabili. Zuřivost mi dodá na rychlosti. Rozpářu démonovi mikinu s kulatým výstřihem a škrábnu ho do hrudi. Zlatý paprsek světla z projíždějícího taxíku ozáří grimasu na jeho tváři. Démon ucouvne, aby se vyhnul mé další ráně… a udělá svou první chybu. Zakopne